

le de Fællesmøder, der er holdt i D. K. Mange vilde sikkert ogsaa ønske, at der kom en ganske kort Beskrivelse af alle D. K.s ca. 130 Kredse.

At 2. Del af Historien vilde blive betydelig dyrere end 1. Del, kan jeg nok tænke mig; men jeg tror dog, den af flere Grunde vil blive lettere at sælge end 1. Del.

De fleste Mennesker har nu en Gang mere Interesse for den nyere Tids Historie end for den ældre Tids. Endelig maa det jo ogsaa antages, at alle, som har 1. Del, straks vil sikre sig 2. Del af Historien.

Tjæreby i December 1918.

Christence Lyngby.

Fra Rigsdagen.

(Sluttet).

—o—

Børneforsorg.

Helga Larsen: Ligesom de foregaaende kvindelige Talere vil ogsaa jeg ved denne Finanslovdebatt udtale min Glæde over, at Kvinderne nu endelig har faaet politisk Valgret og Valgbarhed. Jeg haaber, at dette skal betyde, at Kvinderne ogsaa snart paa de mange Omraader, som endnu er tilbage, maa opnaa fuld Ligestilling med Mændene.

Det er dog ikke særlig for at tale Kvindernes Sag med Hensyn til økonomisk Ligestilling, at jeg har indtegnat mig som Taler, men derimod for at søge at vække Opmærksomhed for et Par Spørgsmaal, som ganske vist Gang paa Gang har været drøftede her i Tinget, men med Hensyn til hvilke jeg synes, at der er udrettet saa uendelig lidt. Jeg haaber, det skulde kunne sætte sine Spor, at Kvinderne nu er kommet med i det politiske Arbejde. Det er ikke saa mange Aar siden, at der blev opført en ny Straffeanstalt ved Nyborg, og nu har vi faaet at vide, at den skal udvides. Alle vore Fængsler og alle vore Straffeanstalter er overfyldte. Samtidig kommer Værgeradene og Overværgeraadet og udtaler deres Fortvivlelse over den stadig stigende Kriminalitet hos Børn og unge Mennesker og kræver stadig større og større Bevillinger til Anstalter og Hjem for saadanne Børn, som er skejet ud. Alle disse Insti-

tutioner gør sikkert, hvad der kan gøres for at bringe de unge Mennesker, som er kommet paa Afveje, tilbage paa den rette Vej, og det er ikke smaa Summer, der ofres herpaa. En Anstalt som Braaskovgaard, hvor der, saa vidt jeg ved, er anbragt 70—80 unge Mennesker, er opført med en aarlig Udgift af 60,000 Kr. Lægger man hertil, hvad det har kostet at opføre Anstalten, saa kommer man op paa en Udgift for hvert af de unge Mennesker paa over 1100, ja maaske 1200 Kr. aarlig. Af Finansloven vil man se, at de danske Plejehjemsforeninger, der har Forsorgen for ikke mindre end 4892 Børn, derimod maa nøjes med et Bidrag af Staten paa Kr. 12,50 pr. Barn. Kommunerne betaler selvfølgelig deres Bidrag, og Foreningerne maa saa iøvrigt selv klare sig, som de bedst kan, klare sig ved private Tiskud fra Børnehjælpsdagen og lignende. Udgifterne til de statsanerkendte Børnehjem er 122,000 Kr. Efter den sidste Fortegnelse fra i Fjor fandtes der paa disse Børnehjem 1748 Børn. Her giver Staten altsaa et aarligt Tilskud af 70 Kr. pr. Barn. Baade Plejehjemsforeningerne og de statsanerkendte Børnehjem tager sig af de stakkels Børn, som maaske savner det bedste, et Barn kan have her i Livet: en god og kærlig Moders Pleje og Pasning. Hvad Statens Bidrag angaar, er Springet fra de 70 Kr. pr. Barn til Børnehjemmene og de 1100—1200 Kr. for hvert af de unge Mennesker paa Braaskovgaard saa svimlende stort, at man spørger sig selv: Gøres der nok for disse Børn, ofres der nok for at hindre de gode Børn i at skeje ud og blive, hvad man kalder forbryderske og forsømte Børn? Man vil maaske sige, at det er ikke alle Børn, der skikker sig lige vel, og derfor vil man, hvad man end gør, faa med forbryderske og forsømte Børn at gøre, og det er desværre rigtigt nok, men ser man Listerne igen over Drengene paa Braaskovgaard og Pigerne paa Vejstrup-Hjemmet og Fangerne i vore Straffeanstalter, vil man se, at det langt overvejende Antal af disse enten har haft daarligere Hjem eller slet intet Hjem; de har aldrig prøvet den Lykke, det er, i Barndommen at have en kærlig Moders

omhyggelige Pleje. Disse Børn er fra Fødselen ikke slettere end andre Børn, men Samfundet har forsømt dem i allerhøjeste Grad, og mange af disse Stakler har lidt umaadelig Skade, ja, maaske Skade for hele Livet. Det er Samfundets Pligt at tage sig af disse forældreløse ulykkelige Børn, vi maa være dem i Faders og Moders Sted. i Virkeligheden er det jo rigtige Stifforældre, disse Børn har, men naar man saa ser, at der af Staten kun ofres 12½ Kr. op til 70 Kr. aarlig til disse Børn, maa man indrømme, at det ikke er ret megen Glæde eller ret megen Opdragelse, de kan faa for saa usle smaa Summer. De gode og flinke Børn sender man ud til Bønderne, for at de kan arbejde og ernære sig selv, men det er ikke altid af Kærlighed til disse Børn, at Bonden tager sig af dem; for det meste er Grunden den, at han paa den Maade faar en billig Arbejds-kraft i saadan en lille Dreng eller Pige. Det kan det offentlige ikke være bekendt. Samfundet maa herefter ofre anderledes Summer paa disse Børns Opdragelse; man har en Forpligtelse til at sørge for, at de faar et godt Hjem og en lys og lykkelig Barndom.

Der er ogsaa andre uheldige Forhold, det offentlige bør raade Bod paa. Staten burde saaledes yde et saa stort Tilskud til Kommunerne, at hver eneste Kommune i vort Land kunde blive i Stand til og pligtig at oprette kommunale Vuggestuer og Børnehaver, Fristidshjem og Dagarbejdsskoler. Som Samfundet er indrettet nu, er det i næsten alle Arbejderhjem saadan, at Hustruen maa gaa ud paa Arbejde for at holde det fælles Hjem sammen. Derfor maa det være det offentliges Pligt at træde til og hjælpe disse Familier at opdrage deres Børn; vi kan ikke forsvare, at Tusinder og atter Tusinder af Børn er overladte til sig selv og prisgivne Gaden og alle de Fristelser, der er forbundne dermed.

Saa er der de smaa spæde Børn. Det er i Øjeblikket saaledes, at skal en Moder have en Dagpleje til sit lille Barn, maa hun i Regelen betale Mælken og en 7—8 Kr. om Ugen for Pasningen. Man skulde tro, at det, naar man betaler en saadan Plejeløn, var nemt at faa